

Fövényi Sándor

Külvárosi nyár

pinchideg dinnyét majszólo gyerek,
nyúlós aszfaltba beragadt cipő,
jobb időket megélt úrinő, kezében cekkerek,
bennük bor és vécéöblítő.

itt szoba-konyhára szűkült az élet,
szombaton csirkepörkölt nokedlival.
sramlidal jutott eszébe Weisznének,
ring a segge, ahogy inget vasal.

dudálnak, megjött a szódás,
kacag pár másnapos gyomor,
Jézus-szobor a kézben, este lottóhúzás,
még mindig „álmodik a nyomor”.

Kovácsék húsz éve nem nyaraltak,
maradt a fülledt pesti pára,
a kurvák ára is egyre lejjebb ballag,
Vilmának két cigánylány a konkurenciája.

régen a szerelem mellé vacsora járt,
a sarki kocsmában gulyásleves,
eső szemez, mégis zihál a nyár,
monoton, akár egy karcos hanglemez.

FÖVÉNYI SÁNDOR (1961) Szigetbecsén élő költő.

Majd ha nem figyelnek rám

majd akkor alszom el, ha nem figyelnek rám,
míg apám a kertben szöszmötöl,
anyám palacsintát süt,
kinn, az utcán néhány autó dudál,
az élet megy tovább, csak az ilyen együgyűt,
mint én, zavarja, hogy mindenütt
a fű zöld vászna, és napsugár gyomlálja
az avarból kibukkanó hóvirágokat,
csak a vonat, az az átkozott vonat
a város túloldalán ne volna,
de gondolj a kerekekre, a világ is gömbölyű,
gyönyörű, akár a vérem, ha szikkad
a töltésoldalba kapaszkodó akácgyökéren.

egyre jobban unom a reggeli felkeléseket,
az éjjeliszekrényen tej, depresszáns drogok,
kivánszorgok a fürdőszobába,
szemeim még boldogok, fogat mosok,
rágyújtok az első cigarettámra, füstöt fújva
nézem a tükröt, még messze van a van,
és az arcomra kent borotvahabban
keskeny árkokat vájva
könnyeim potyognak a porcelánra,
mennék utána, le a dögszagú ciszternákba,
dübörgő andezit folyosók hangja rázza vállam.

ez így megy napról napra, hétről hétre,
még hányszor borul az est a kékre,
még hányszor bontanak édes rongyot a fák,
még hányszor látom rajtuk az őszi rozsdát,
és hányszor nézek a tükörbe, gyűlölve magam,
már századszor mosom fogam,
egyre dühödtebben szaggatva ínyem,
és a kagylóba köpött vízben
szavak, melyek az alkalom húsába ágyazódnak,
s lesznek gyöngyök szememre garas helyett,
ha egyszer majd nem figyelnek rám.

Ha nem

minek ez a tengés-lengés,
mikor akad borotva, kés, vonat,
melyek rendezhetnék sorsomat,
az egyik vonz, a másik taszít,
lehet, a félelem igazzá tanít,
mert így életem semmit sem ér,
akár a folyó: míg a tengerbe tér
cipel követ, dögöt, hullákat,
nincs holnap, s gyűlölöm a mákat,
meg kéne találnom a forrást,
amiben se örvény, se sanda sodrás,
csak kicsordul tisztán a sziklarésen,
egyre gyorsabban, mint a szívverésem,
és ha valahol kerekre mélyül,
ott csend lesz, s végre velem vénül
az örökké fortyogó, dühödt vérem,
ha nem, száradjon borotván, késen, vonatkeréken.

Elekes Gyula: Fönt és lent (zománc)